

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 december 2017 met nummer RvVb/A/1718/0353
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0722/A/0701

Verzoekende partij	de heer Adrianus GODRIE vertegenwoordigd door advocaat Ive VAN GIEL met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Generaal Lemanstraat 67
Verwerende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BRECHT vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 30 juli 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 15 juni 2015.

De verwerende partij heeft beslist het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel in het kader van de bedrijfsactiviteiten van Godrie (grondbewerking) op het perceel gelegen te 2960 Brecht, Kattenhoflaan (zonder nummer) met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie B, nummer 146 B, niet als “vergund geacht” in het vergunningenregister op te nemen.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Bij beschikking van 8 november 2016 heeft de voorzitter van de Raad vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht alleen korte debatten vereist. De verzoekende partij heeft een nota met opmerkingen ingediend en de procespartijen worden gehoord voor korte debatten op 10 januari 2017.

Met een tussenarrest van 2 mei 2017 (nr. RvVb/A/1617/0809) wordt de voortzetting van de procedure bevolen volgens de gewone rechtspleging.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 november 2017.

Advocaat Niels VANSIMPSEN *loco* advocaat Ive VAN GIEL voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Joëlle GILLEMOT *loco* advocaat Peter FLAMEY voert het woord voor de verwerende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 11 juni 2012 dient de verzoekende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor *“het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerhande materialen en materieel in het kader van de bedrijfsactiviteiten van Godrie (grondbewerking), zoals bedoeld in art. 4.2.1, lid 1, 5° VCRO, als vergund geacht in te schrijven in het vergunningenregister”* op een perceel gelegen te Brecht, Kattenhoflaan.

Bij dit verzoek is een luchtfoto gevoegd en twee getuigenverklaringen.

De aanvraag wordt ingediend tengevolge van een stakingsbevel van 1 maart 2011, bekrachtigd op 2 maart 2011, voor het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stockeren van grond, afval, materiaal en materieel zonder stedenbouwkundige vergunning. Op 20 maart 2012 wordt opnieuw een stakingsbevel uitgevaardigd. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleent op 11 juni 2012 een positief advies over de gevorderde herstelmaatregel (herstel in de oorspronkelijke staat).

Op 13 november 2014 wordt de verzoekende partij voor de correctionele rechtbank gedagvaard voor inbreuken op de artikelen 6.1.1.1° en 6.1.1.3° VCRO, met name het zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning minstens vanaf 1 maart 2011 de bij artikel 4.2.1.5° VCRO bepaalde handelingen, namelijk het gewoonlijk gebruik van het perceel als stockage- en stortplaats voor onder meer grond, gebroken steenpuin, bakstenen, betonnen profielen en tegels en buizen te hebben voortgezet in functie van het aannemersbedrijf. Deze zaak is momenteel hangende in graad van beroep.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De verwerende partij weigert op 31 juli 2012 de opname van de grond in het vergunningenregister. Zij beslist dat het gewoonlijk gebruiken van een grond niet kan aanzien worden als een constructie en dus niet onder de toepassing van artikel 4.2.14, §2 VCRO valt.

2.

Met een aangetekende brief van 13 september 2012 stelt de verzoekende partij bij de Raad een vordering in tot vernietiging van de beslissing van 31 juli 2012.

De Raad vernietigt met een arrest van 3 maart 2015 met nummer A/2015/0097) voormelde beslissing en legt aan de verwerende partij een termijn van drie maanden op om een nieuwe beslissing te nemen.

2.

De verwerende partij herneemt het dossier en weigert op 15 juni 2015 opnieuw de opname in het vergunningenregister op grond van volgende overwegingen:

“ ...

Bewijsmateriaal

Als bewijsmiddel van de oprichting van de constructie werden door de aanvrager onderstaande documenten aan het dossier toegevoegd:

- 1. Een nota met motivering waarom de opname als vergund geacht dient te gebeuren.*
- 2. Een getuigenverklaring van Dhr. Verbist Fons waarin hij verklaart: ... Ik herinner mij dat in 1975 het jong getrouwd koppel, Adrianus en Paula Godrie, in de Kattenhoflaan op het nr 5 kwamen wonen en het perceel grond op het einde van de straat over nam van de vader Jan Godrie. Er werden bieten of maïs geplant of er groeide gras, ook werden er sporadisch grond overschotten in opslag gezet. Een paar jaar later veranderde de situatie want dan was het sporadisch grasland en de het meest van alles aanvoer en afvoer van grond. Deze verklaring geeft aan dat sinds 1975 het perceel sporadisch gebruikt werd voor het opslaan van grond (aan en afvoer van grond) en dat deze enkele jaren later is uitgebreid naar het volledige perceel. De datering over wanneer deze uitbreiding naar het volledige perceel gebeurde is vaag en toont niet aan dat dit voor 03/10/1979 gebeurde. Daarnaast wordt in deze verklaring enkel gesproken over grond, niet over materiaal en materieel.*
- 3. Een getuigenverklaring van dhr. Francken Louis waarin hij verklaart: Met deze bevestig ik dat het hierboven vernoemde perceel als sinds de jaren 60 in gebruik was door de vader Godrie Jan voor landbouwdoeleinden. In 1975 werd het overgenomen door de zoon van Godrie Adrianus en werd het vanaf toen deels gebruikt voor landbouw en deels voor stockage van grond. Enkele jaren later zagen wij het bedrijf uitbreiden en ook het perceel grond volledig in gebruik nemen voor stockage van grond en materialen. Deze verklaring geeft aan dat sinds 1975 het perceel dus deels gebruikt werd door de stockage van grond en dat deze stockage enkele jaren later is uitgebreid naar het volledige perceel. De datering over wanneer deze uitbreiding naar het volledige perceel gebeurde is vaag en toont niet aan dat dit voor 03/10/1979 gebeurde. In de verklaring wordt enkel gesproken over de stockage van grond, niet over materiaal en materieel.*
- 4. Een ongedateerde luchtfoto van het perceel en de omgeving. In het dossier wordt niet vermeld van wanneer deze foto dateert. Deze kan dan ook niet gebruikt worden om aan te tonen dat het perceel reeds voor de inwerkingtreding van het gewestplan werd gebruikt voor het opslaan van allerlei materialen en materieel.*

De gemeente beschikt zelf over onderstaande bewijsmiddelen

*- Luchtfoto Vlaanderen winter 1970-1990 van het perceel (bron www.Geopunt.be)
(zie foto bestreden beslissing)*

- Luchtfoto 2006 (bron: gemeentelijk GIS)
(zie foto besteden beslissing)
- Luchtfoto Vlaanderen 2012 – kleur van het perceel
(zie bestreden beslissing)

Motivatie

Het perceel is gelegen binnen de grenzen van het gewestplan Turnhout dat werd goedgekeurd op 03/10/1979. Het perceel ligt volgens het gewestplan in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Bij het gemeentebestuur is voor deze constructie geen niet anoniem bezwaarschrift of proces-verbaal dat het vergund karakter tegenspreekt – opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie – gekend.

De Raad voor Vergunningsbetwisting oordeelde dat de opname niet geweigerd kan worden op basis van een niet gemotiveerde bewering dat het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materiaal en materieel geen constructie is.

Artikel 4.1.1, §3 van de codex definieert een constructie als volgt: een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, een publiciteitsinrichting of uithangbord, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds;

In de motivatienota wordt gesteld dat dhr Godrie sedert 1 november 1975 de éénmanszaak inzake bouwrijp maken van gronden, m.i.v. grondverzet heeft. Dit impliceert dat de grond die op het terrein ligt verzet (aan- en afgevoerd) worden. De grond is dus niet bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen. Het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel zoals door het bedrijf van dhr Godrie wordt uitgeoefend beantwoord dus niet aan de definitie van een constructie zoals bepaalt in art 4.1.1, §3 van de VCRO. In deze definitie is immers expliciet opgenomen 'bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen'.

Indien het toch om een constructie zou gaan kan enkel de constructie vergund worden zoals deze bestond op het ogenblik van de inwerkingtreding van het gewestplan. In de bijgevoegde bewijzen wordt door de aanvrager niet aangetoond dat de huidige 'constructie' dezelfde is als deze van de datum van de inwerkingtreding van het gewestplan. Uit de luchtfoto's die door de gemeente werden verzameld blijkt duidelijk dat het gewoonlijk gebruik, het aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel zoals dit voorkomt op het perceel tussen 1970 en 1990 duidelijk verschilt van dit in 2006 en 2012. Deze luchtfoto's spreken dus duidelijk tegen dat het om dezelfde constructie gaat als deze die bestond op het moment van de inwerkingtreding van het gewestplan.

Er kan niet aangetoond worden dat het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van allerlei materialen en materieel op de grond gelegen te Kattenhoflaan zn te Brecht, kadastrummer (afd. 5) sectie B 146B zoals dit vandaag gebeurt reeds voor 03/10/1979 aanwezig was op het perceel. Het aangevraagde kan dan ook niet in het vergunningenregister opgenomen worden als geacht vergund.

Besluit

Art. 1 het gewoonlijk gebruikte, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerhande materialen en materieel op de grond gelegen te Kattenhoflaan zn te Brecht, kadasternummer (afd. 5) sectie B, 146B wordt niet in het vergunningenregister opgenomen als geacht vergund.

Art. 2 Een kopie van deze beslissing wordt overgemaakt aan dhr. ADRIANUS GODRIE, aan Agentschap Ruimte Vlaanderen en aan de Raad voor Vergunningsbetwisting.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in dit middel de schending in van artikel 4.2.14, §2 VCRO, artikel 5.1.3, §2 VCRO, van de artikelen 2 en 3 Motiveringswet, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij citeert de artikelen 4.2.14, §2 en 5.1.3, §2 VCRO en stelt dat zij met de voorgelegde twee getuigenverklaringen het bewijs levert dat het gebruik van haar grond reeds dateert uit begin de jaren 1970, wat voor de datum van eerste inwerkingtreding van het gewestplan is. Zij situeert de goedkeuring van het gewestplan Turnhout op 30 september 1977 met publicatie in het Belgisch Staatsblad op 22 oktober 1977. Zij stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk verwijst naar de datum van 3 oktober 1979, maar dit is volgens haar niet de datum van eerste inwerkingtreding.

De verzoekende partij gaat ook niet akkoord met de beweringen in de bestreden beslissing dat met de verklaringen niet is aangetoond dat het gebruik dateert van vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan. Zij licht toe dat de door de verwerende partij bijgebrachte luchtfoto van het perceel voor de periode 1970-1990 en de luchtfoto's uit 2006 en 2012 niet als tegenbewijs kunnen worden gebruikt aangezien een tegenbewijs slechts kan geleverd worden door een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie. Zij stelt dat de verwerende partij ter zake geen appreciatiemarge heeft en dat in de bestreden beslissing zelf wordt erkend dat er geen dergelijk tegenbewijs is.

De verzoekende partij is bovendien van oordeel dat de luchtfoto's die door de verwerende partij worden bijgebracht, slechts de weergave zijn van een momentopname. Een orthofotomozaïek is samengesteld uit luchtopnamen ingewonnen over een periode van 1979 (en niet 1970 zoals verwerende partij stelt) tot en met 1990. Wat de gemeente Brecht betreft werd de luchtopname

gemaakt op 20 juli 1989. Dit betreft volgens de verzoekende partij dus geen opname van vóór de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout. Dat de aanwezige constructies niet dezelfde zouden zijn wordt door de verzoekende partij bevestigd, maar zij benadrukt dat de tijdelijke stockage uiteraard steeds zal verschillen in meer en mindere hoeveelheden.

Tot slot zet de verzoekende partij ondergeschikt nog uiteen dat ook al werd het gewestplan Turnhout vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, de inwerkingtredingsdatum zich omwille van onregelmatigheden pas op 24 maart 1994 situeert. De Raad van State bepaalt dat de gewestplannen pas in werking treden op het ogenblik dat zij overeenkomstig artikel 10 van de Stedenbouwwet in zijn geheel, met inbegrip van de orthofotoplannen en de kaarten met de juridische toestand ter inzage waren gelegd en die neerlegging ook aan het publiek werd bekend gemaakt. De verzoekende partij stelt dat geen enkel gewestplan op deze wijze werd bekendgemaakt en dat de decreetgever, naar aanleiding van de rechtspraak van de Raad van State, de Stedenbouwwet heeft aangepast bij decreet van 22 december 1993 die in werking trad op 24 maart 1994. Dit decreet bepaalt dat enkel de normatieve gedeelten moeten worden neergelegd in de gemeentehuizen en de niet-normatieve gedeelten bij het hoofdbestuur en de provinciale buitendiensten van de Administratie Ruimtelijke Ordening. Zij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 maart 1996 nr. 20/96 waarin wordt geoordeeld dat deze wijzigingsbepaling weliswaar onmiddellijk, doch niet retroactief werkt. De verzoekende partij meent dan ook dat de gewestplannen pas in werking treden op 24 maart 1994. De verzoekende partij citeert nog een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 21 december 2009 nr. 2007/9721/A die dit standpunt bevestigt. Zij besluit dat het voor zich spreekt dat het gebruik niet enkel van vóór eind 1977 dateert, maar ook vóór 1994.

2.

De verwerende partij antwoordt dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen het voorhanden zijn van het bewijs dat er een bepaalde constructie vóór een bepaalde datum werd gebouwd en ten tweede het vermoeden van het vergund karakter dat daaruit voortvloeit. Het tegenbewijs kan het vermoeden van vergunning tegenspreken, maar het vermoeden van vergunning zelf veronderstelt dat er bewijs voorhanden is dat de betrokken constructie is opgericht voor de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout.

Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat de twee getuigenverklaringen te vaag en nietszeggend zijn om in rekenschap te worden gebracht bij de beoordeling van het vergund geacht karakter. De luchtfoto die de verzoekende partij heeft overgemaakt is ongedateerd en toont niet aan dat het perceel reeds in gebruik was voor het opslaan van materiaal en materieel vóór de inwerkingtreding van het gewestplan. Naar aanleiding van haar actieve onderzoeksplicht stelt de verwerende partij zelf luchtfoto's vergeleken te hebben waarbij zij tot de conclusie kwam dat rond 1970 het perceel slechts voor de helft werd gebruikt voor opslag terwijl op foto's van 2006 en 2012 het gehele perceel werd ingenomen. Er kan volgens haar dan ook niet gesteld worden dat het huidige gebruik overeenstemt met het gebruik zoals het in de jaren 1970 zou tot stand zijn gekomen.

Wat betreft de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad, de Raad van State en het Hof van Cassatie. Zij benadrukt hierbij dat er dient gekeken te worden naar de eerste inwerkingtreding van het gewestplan en niet naar de datum van maart 1994. Het vermoeden van vergunning heeft bijgevolg betrekking op de periode tussen 22 april 1962 en 3 oktober 1979.

3.

De verzoekende partij voegt in haar wederantwoordnota nog toe dat de verwerende partij in haar toelichtingsnota bij het gemeentelijk RUP Zonevreemde Bedrijven, definitief vastgesteld op 14 april 2016, zelf bevestigt dat het bedrijf op de betrokken site sedert 1975 grond- en afbraakwerken uitvoert. Het valt volgens haar dan ook niet in te zien hoe de verwerende partij, zonder het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel te schenden, nog belang kan hebben bij het voorhouden dat de gronden vóór 1977 niet reeds voor de grondwerkactiviteiten van verzoekende partij werden aangewend. Waar de verwerende partij stelt dat de getuigenverklaringen te vaag zijn, verklaren ze volgens de verzoekende partij duidelijk dat het volledige terrein voor grondwerkactiviteiten werd gebruikt. In elk geval is de datering van de activiteiten niet vaag en is het duidelijk dat zij reeds plaatsvonden vóór de datum van eerste inwerkingtreding van het gewestplan.

4.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de datum van inwerkingtreding van het gewestplan gedraagt naar de wijsheid van de Raad en herneemt haar eerder verweer, nu verwijzende naar een aantal arresten van de Raad en van de Raad van State.

Voor het overige benadrukt de verwerende partij dat dit middel van de verkeerde veronderstelling vertrekt dat de bestreden beslissing louter en alleen gesteund zou zijn op de bewijswaarde van de in de aanvraag ingeroepen getuigenverklaringen. Zij stelt dat de registratie in de eerste plaats wordt geweigerd omdat niet voldaan is aan de wettelijke toepassingsvoorwaarde inzake het wettelijk vermoeden. Er is sprake van een constructie en dus kan er ook geen opname gedaan worden bij wijze van registratie op grond van dat wettelijk vermoeden.

Het middel is volgens de verwerende partij dan ook onontvankelijk bij gebrek aan belang omdat het zich uitput in kritiek op overvloedige elementen. Het is eens te meer onontvankelijk bij gebrek aan belang omdat het de beoordeling door de bevoegde overheid in het kader van haar actieve onderzoeksplicht onbesproken laat.

Beoordeling door de Raad

1.

Met dit middel bekritiseert de verzoekende partij in essentie de wijze waarop de verwerende partij, in het licht van haar aanvraag op grond van artikel 5.1.3, §2 VCRO, de voorgebrachte getuigenverklaringen heeft beoordeeld. Zij is immers van oordeel dat deze getuigenverklaringen aantonen dat het gebruik van haar grond reeds dateert van vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan.

Voor zover de verwerende partij in haar laatste nota inroept dat dit middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang, dient deze exceptie te worden afgewezen.

De Raad merkt op dat excepties in het eerst mogelijke door de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partij te vrijwaren. Zelfs indien excepties de openbare orde raken moeten zij in het eerste processtuk worden opgeworpen, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen redenen aangeeft waaruit blijkt dat de grondslag van de door haar aangevoerde exceptie pas na het indienen van haar antwoordnota aan het licht is gekomen.

De exceptie is onontvankelijk.

2.

De aanvraag betreft het verzoek van 11 juni 2012 tot opname in het vergunningenregister van *“het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel in het kader van de bedrijfsactiviteiten van Godrie”*. De bedrijfsactiviteiten in dit verzoek worden omschreven als “grondverzet, opslag van teelaarde, aanvulgrond en zavelgrond, stallen voertuigen zoals graafmachines, wiellader en voertuigen voor grondtransport. De verzoekende partij voegt nog toe dat, voor zover de verwerende partij nog niet over een vergunningenregister zou beschikken, dit de vaststelling van een vermoeden van vergunning niet belet.

Artikel 5.1.3, §2 VCRO is van toepassing op dit verzoek, alsook de artikelen 4.2.14, §3 en §4 VCRO waarnaar artikel 5.1.3, §2 VCRO uitdrukkelijk verwijst.

“Bestaande constructies, met uitzondering van publiciteitsinrichtingen of uithangborden, waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel in de zin van boek III, titel III, hoofdstuk VI van het Burgerlijk Wetboek is aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, en waarvan het vergund karakter door de overheid niet is tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie, worden in het vergunningenregister opgenomen als “vergund geacht”, onverminderd artikel 4.2.14, §3 en §4”.

Artikel 5.1.3, §2 verwijst, gelet op de bewoordingen ervan, impliciet naar artikel 4.2.14, §2 VCRO dat luidt als volgt:

“Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze codex geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

Het tegenbewijs, vermeld in het eerste lid, kan niet meer worden geleverd eens de constructie één jaar als vergund geacht opgenomen is in het vergunningenregister. 1 september 2009 geldt als eerste mogelijke startdatum voor deze termijn van één jaar. Deze regeling geldt niet indien de constructie gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.”

Een aanvrager die zich op het weerlegbaar vermoeden van vergunning uit artikel 5.1.3, §2 VCRO beroept, moet *“door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel”* aantonen dat de ‘constructie’ waarvoor hij de opname in het vergunningenregister vraagt, in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarin ze is gelegen, ‘gebouwd’ werd.

Het door de aanvrager geleverde bewijs van het vermoeden van ‘vergund geacht’, kan enkel worden tegengesproken door een geldig tegenbewijs, met name een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of het plaatsen van de constructie.

Zoals reeds gesteld vereist artikel 5.1.3, §2 VCRO dat een aanvrager die zich beroept op het vermoeden van vergunning uit artikel 4.2.14 VCRO, “*door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel*” moet aantonen dat de ‘constructie’ waarvan hij de opname vraagt in het vergunningenregister ‘gebouwd’ is in de voorgehouden periode.

Ter zake houdt de verzoekende partij voor dat zij kan aantonen dat het gebruik van haar grond dateert van de periode tussen 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan.

Op de verzoekende partij rust de bewijslast dat het gewoonlijk gebruiken van de grond voor het opslaan van materiaal en materieel in *haar huidige volume en in de huidige vorm* reeds bestond bij de inwerkingtreding van het desbetreffend gewestplan.

De Raad merkt op dat zowel de verzoekende als de verwerende partij verschillende data vermelden wat betreft de inwerkingtreding van het gewestplan. Zowel de bestreden beslissing als de nota's van de partijen vertrekken vanuit het gegeven dat het perceel binnen de grenzen van het gewestplan Turnhout ligt. Uit opzoeking, waartoe de Raad op grond van zijn inquisitoriale bevoegdheid de mogelijkheid heeft, blijkt dat het perceel gelegen is binnen de grenzen van het gewestplan Antwerpen, goedgekeurd op 3 oktober 1979. Hoewel de bestreden beslissing foutief de benaming Turnhout gebruikt, vermeldt zij wel correct de goedkeuringsdatum van 3 oktober 1979. Ondanks de verkeerde benaming van het toepasselijk gewestplan werd de aanvraag dus wel aan de correcte datum van inwerkingtreding van het gewestplan afgetoetst.

3.

3.1

Het bestuur dat de aanspraak van een opname in het vergunningenregister dient te onderzoeken, is ertoe gehouden het hem voorgelegde bewijsmateriaal aan een zorgvuldig onderzoek te onderwerpen. Deze beoordeling moet uitdrukkelijk uit de motieven van de te nemen beslissing blijken.

De bestreden beslissing beoordeelt de bewijsmiddelen gevoegd bij de aanvraag als volgt:

“ ...

Als bewijsmiddel van de oprichting van de constructie werden door de aanvrager onderstaande documenten aan het dossier toegevoegd:

1. Een nota met motivering waarom de opname als vergund geacht dient te gebeuren.

2. Een getuigenverklaring van Dhr. Verbist Fons waarin hij verklaart: ... Ik herinner mij dat in 1975 het jong getrouw koppel, Adrianus en Paula Godrie, in de Kattenhoflaan op het nr 5 kwamen wonen en het perceel grond op het einde van de straat over nam van de vader Jan Godrie. Er werden bieten of maïs geplant of er groeide gras, ook werden er sporadisch grond overschotten in opslag gezet. Een paar jaar later veranderde de situatie want dan was het sporadisch grasland en de het meest van alles aanvoer en afvoer van grond. Deze verklaring geeft aan dat sinds 1975 het perceel sporadisch gebruikt werd voor het opslaan van grond (aan en afvoer van grond) en dat deze enkele jaren later is uitgebreid naar het volledige perceel. De datering over wanneer deze uitbreiding naar het volledige perceel gebeurde is vaag en toont niet aan dat dit voor 03/10/1979 gebeurde. Daarnaast wordt in deze verklaring enkel gesproken over grond, niet over materiaal en materieel.

3. Een getuigenverklaring van dhr. Francken Louis waarin hij verklaart: Met deze bevestig ik dat het hierboven vernoemde perceel als sinds de jaren 60 in gebruik was door de vader

Godrie Jan voor landbouwdoeleinden. In 1975 werd het overgenomen door de zoon van Godrie Adrianus en werd het vanaf toen deels gebruikt voor landbouw en deels voor stockage van grond. Enkele jaren later zagen wij het bedrijf uitbreiden en ook het perceel grond volledig in gebruik nemen voor stockage van grond en materialen. Deze verklaring geeft aan dat sinds 1975 het perceel dus deels gebruikt werd door de stockage van grond en dat deze stockage enkele jaren later is uitgebreid naar het volledige perceel. De datering over wanneer deze uitbreiding naar het volledige perceel gebeurde is vaag en toont niet aan dat dit voor 03/10/1979 gebeurde. In de verklaring wordt enkel gesproken over de stockage van grond, niet over materiaal en materieel.

4. Een ongedateerde luchtfoto van het perceel en de omgeving. In het dossier wordt niet vermeld van wanneer deze foto dateert. Deze kan dan ook niet gebruikt worden om aan te tonen dat het perceel reeds voor de inwerkingtreding van het gewestplan werd gebruikt voor het opslaan van allerlei materialen en materieel.

...

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering voor de opname in het vergunningenregister steunt op het gebrek aan bewijs dat het perceel reeds vóór of uiterlijk bij de eerste inwerkingtreding van het gewestplan op dezelfde wijze als heden werd gebruikt voor het opslaan van allerlei materiaal en materieel.

3.2

Waar de verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met het afwijzen van haar bewijsmiddelen door de verwerende partij, uit zij geen kritiek op het argument dat het op grond van de getuigenverklaringen niet mogelijk is af te leiden wanneer het perceel van een sporadisch gebruik als stockageplaats naar de volledige ingebruikname ervan ging. Evenmin oefent zij kritiek op de vaststelling dat de luchtfoto die zij bij haar aanvraag voegde ongedateerd is en dus niet kan aangewend worden om aan te tonen dat het gebruik dateerde van vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan.

De Raad sluit zich dan ook aan bij het standpunt van de verwerende partij dat de verklaringen vaag zijn. Zij vormen naar het oordeel van de Raad geen concreet en rechtens vereist deugdelijk bewijs dat het opslaan van allerlei materialen en materieel in de mate het door de functionele verharding ervan als een constructie kan beschouwd worden, op het perceel aanwezig was vóór de inwerkingtreding van het gewestplan.

Hoewel de verklaring van twee bureaus van de verzoekende partij op zich niet op absolute wijze als een onvoldoende objectief bewijsinstrument kunnen beschouwd worden, beoordeelt de verwerende partij soeverein de opportuniteit van de getuigenverklaringen. Net zoals bij een aanvraag tot oprichting van een gebouw in het vergunningenregister als vergund geacht, moet een aanvrager die het gebruik van een perceel voor het opslaan van allerlei materialen en materieel in de mate het door de functionele aanharding ervan als een constructie kan beschouwd worden, aantonen dat het gebruik waarvan hij de opname vraagt, reeds bestond bij de inwerkingtreding van het gewestplan. Latere wijzigingen aan dit gebruik, net zoals latere wijzigingen aan een gebouw vallen immers, overeenkomstig artikel 4.2.14, §3 VCRO niet onder het vermoeden van vergunning.

3.3

Samen met de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgebrachte bewijsmiddelen heeft de verwerende partij ook een actieve onderzoeksplicht om de aanvraag te onderzoeken.

De verzoekende partij betwist het gebruik door de verwerende partij van luchtfoto's als tegenbewijs aangezien dit tegenbewijs volgens haar enkel aan de hand van een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift kan geleverd worden, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen onderscheid maakt tussen het bewijs dat zij dient te leveren van het 'bestaan' van het gebruik van haar perceel en het vermoeden van vergunning dat daaruit voortvloeit. De verwerende partij beoordeelt immers vrij de bewijswaarde van de aangebrachte bewijsmiddelen terwijl het vermoeden van vergunning enkel met het 'tegenbewijs' zoals bepaald in artikel 5.1.3, §2 VCRO kan geleverd worden.

Op basis van haar actieve onderzoeksplicht heeft de verwerende partij dan ook terecht verder onderzoek gedaan naar de aanvraag aan de hand van luchtfoto's om tot haar conclusie te komen dat de aangevraagde constructie niet dezelfde is als de constructie voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan.

Zij oordeelt desbetreffend als volgt:

“ ...

De gemeente beschikt zelf over onderstaande bewijsmiddelen

- Luchtfoto Vlaanderen winter 1970-1990 van het perceel (bron www.Geopunt.be)

(zie foto bestreden beslissing)

- Luchtfoto 2006 (bron: gemeentelijk GIS)

(zie foto bestreden beslissing)

- Luchtfoto Vlaanderen 2012 – kleur van het perceel

(zie bestreden beslissing)

...

Indien het toch om een constructie zou gaan kan enkel de constructie vergund worden zoals deze bestond op het ogenblik van de inwerkingtreding van het gewestplan. In de bijgevoegde bewijzen wordt door de aanvrager niet aangetoond dat de huidige 'constructie' dezelfde is als deze van de datum van de inwerkingtreding van het gewestplan. Uit de luchtfoto's die door de gemeente werden verzameld blijkt duidelijk dat het gewoonlijk gebruik, het aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel zoals dit voorkomt op het perceel tussen 1970 en 1990 duidelijk verschilt van dit in 2006 en 2012. Deze luchtfoto's spreken dus duidelijk tegen dat het om dezelfde constructie gaat als deze die bestond op het moment van de inwerkingtreding van het gewestplan.

Er kan niet aangetoond worden dat het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van allerlei materialen en materieel op de grond gelegen te Kattenhoflaan zn te Brecht, kadastrummer (afd. 5) sectie B 146B zoals dit vandaag gebeurt reeds voor 03/10/1979 aanwezig was op het perceel. Het aangevraagde kan dan ook niet in het vergunningenregister opgenomen worden als geacht vergund.

...”

3.4

De verzoekende partij bekritiseert deze beoordeling omdat het volgens haar gaat om momentopnames en de orthomozaïekfoto niet genomen is vóór de inwerkingtreding van het gewestplan in 1979, maar slechts in 1989. Los van de discussie of de luchtfoto van 1979 – 1990 (waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing met de vermelding 1970 – 1990 een materiële vergissing bevat) een momentopname is, is duidelijk te zien op deze luchtfoto dat slechts de helft van het perceel gebruikt wordt voor opslag van mogelijk materiaal of materieel en de overige helft groen is. Om van het vermoeden van vergunning te kunnen genieten dient te worden aangetoond dat het volledige perceel reeds voor de inwerkingtreding van het gewestplan werd gebruikt om materialen en materieel op te slaan.

De verzoekende partij stelt dat deze luchtfoto wat de gemeente Brecht betreft werd gemaakt op 20 juli 1989. Haar verweer dat op dat moment een gedeelte van de opgeslagen materialen werd afgevoerd en de vrijgekomen oppervlakte met gras werd ingezaaid om wildgroei te voorkomen en geen hinder te geven aan de burens is niet afdoende. Afgaand op deze luchtfoto is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat het opslaan van allerhande materialen en materieel op het volledige perceel pas na de inwerkingtreding van het gewestplan is gebeurd.

De verzoekende partij slaagt er niet in de conclusie te weerleggen dat het gebruik van het perceel vóór de inwerkingtreding van het gewestplan niet hetzelfde is als het gebruik van het perceel naar volume en vorm ten tijde van de aanvraag.

Dat de verwerende partij in haar toelichtende nota bij haar RUP zelf toegeeft dat het bedrijf er sinds 1975 is gevestigd, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling en schendt evenmin het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Dergelijke uitspraak doet immers geen uitspraak over de omvang van de inname van het bedrijfsterrein van de verzoekende partij.

4.

4.1

Tot slot zet de verzoekende partij nog uiteen dat de werkelijke datum van inwerkingtreding van het gewestplan 24 maart 1994 is omdat het gewestplan op gebrekkige wijze werd bekendgemaakt.

De Raad kan dit standpunt van de verzoekende partij niet bijtreden en heeft dit reeds in vroegere arresten diverse keren bevestigd. Ook de Raad van State heeft zich hierover reeds uitgesproken (arresten 2 oktober 2013 met nummer 224.942 en 16 februari 2017 met nummer 237.388).

Uit een vergelijking van het oorspronkelijke artikel 96, §4, lid 2 DRO inzake het weerlegbaar vermoeden van vergunning met het sinds 1 september 2009 geldende artikel 5.1.3, §2 VCRO, blijkt dat niet langer moet worden aangetoond dat de (bestaande) 'constructies gebouwd' werden voor *“de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan”*, maar voor *“de eerste inwerkingtreding van het gewestplan”*. Deze wijziging wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, onder de titel *“bijstelling tijds kader”*, als volgt verantwoord (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, p. 108, nr. 351):

“Het weerlegbaar vermoeden van vergunning loopt vandaag tot de allereerste definitieve vaststelling van het gewestplan.

Artikel 10 jo. 13 van de Stedenbouwwet bepaalde echter dat het besluit houdende vaststelling van het gewestplan in werking trad 15 dagen na de bekendmaking in het

Belgisch Staatsblad, en dat de provinciegouverneur binnen die termijn het gewestplan opstuurde naar de betrokken gemeenten. Pas dan kon de burger het gewestplan consulteren.

Het is daarom logisch het eindpunt van de periode van het vermoeden te leggen op het ogenblik van de eerste inwerkingtreding van het gewestplan.”

Voormelde artikelen 10 en 13 van de Stedenbouwwet luiden als volgt:

*‘Art. 10. Het Koninklijk besluit treedt in werking vijftien dagen na de bekendmaking ervan bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad, waarin tegelijk het advies van de Commissie van advies wordt overgenomen. Binnen dezelfde termijn zendt de Gouverneur het streekplan naar iedere gemeente die bij het plan betrokken is.
De Gouverneur maakt door aanplakking bekend dat het plan in elk gemeentehuis voor een ieder ter inzage ligt.*

Art. 13. Alle bepalingen van de artikelen 9 en 10, behalve de bepaling betreffende het advies van de Ministerraad, zijn toepasselijk op het gewestplan.’

Voormeld artikel 13 werd vervangen bij artikel 99 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 29 december 1993), terwijl artikel 100 van dit decreet een artikel 13bis in de wet invoegde, dat luidde als volgt:

‘De definitieve vaststelling van het plan door de Vlaamse Regering wordt in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt waarin tevens het advies van de Regionale Commissie van Advies wordt opgenomen.

Het plan treedt in werking binnen 15 dagen na zijn bekendmaking.

Binnen 15 dagen na zijn bekendmaking ligt het advies met de normatieve delen van het plan na overmaking door de minister ter inzage van de bevolking in elk betrokken gemeentehuis.

De niet-normatieve delen zijn ter inzage op het hoofdbestuur en de provinciale buitendiensten van de Administratie Ruimtelijke Ordening. De Vlaamse Regering bepaalt welke delen van het plan normatief dan wel niet-normatief zijn.’

Dit artikel werd woordelijk overgenomen in artikel 11, §9 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna coördinatiedecreet genoemd).

Artikel 108 van het coördinatiedecreet verving artikel 75, §3 van de Stedenbouwwet als volgt:

“ ...

Op de gewestplannen die definitief zijn vastgesteld vóór 1 januari 1994 is de bepaling van artikel 100 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994 van toepassing.

... ”

Bij besluit van 23 februari 1994 van de Vlaamse regering houdende bepaling van de normatieve en niet-normatieve delen van het definitief vastgestelde gewestplan werd vastgesteld dat de normatieve delen van het gewestplan werden gevormd door de bestemmingsplannen en de niet-normatieve delen door de plannen waarop de bestaande feitelijke en juridische toestand wordt weergegeven. Dit besluit trad in werking op 24 maart 1994.

4.2

De verzoekende partij is van oordeel dat de datum van 24 maart 1994 bepalend is voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan en verwijst daarvoor naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 maart 1996 (nr. 20/96) waarin gesteld wordt dat de wijzigingsbepaling niet retroactief werkt. Zij meent hieruit te kunnen afleiden dat het betreffende gewestplan pas op 24 maart 1994 in werking kon treden, met name op de datum waarop het volstond om enkel de normatieve gedeelten ter inzage te leggen.

De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof inderdaad geoordeeld heeft dat de wijzigingsbepalingen, ingevoerd door het decreet van 22 december 1993, wel een onmiddellijke maar geen retroactieve werking heeft. Het Grondwettelijk Hof heeft echter een belangrijke nuance aangebracht, waarmee de verzoekende partij geen rekening houdt.

De wijzigingen door het decreet van 22 december 2003 kunnen er volgens het Grondwettelijk Hof niet toe strekken het beslechten van op het ogenblik van de inwerkingtreding van het decreet hangende rechtsgedingen te beïnvloeden en laat de bevoegdheid van de administratieve rechter dan ook onaangetaast om de gevolgen te beoordelen van het niet ter inzage leggen van niet-normatieve delen van het gewestplan ten aanzien van administratieve rechtshandelingen die op dat gewestplan zijn gesteund en vóór de inwerkingtreding van de nieuwe regel zijn gesteld.

Het Grondwettelijk Hof is echter wel van oordeel dat “...*administratieve rechtshandelingen die na de inwerkingtreding van het decreet zijn gesteld, niet meer kunnen worden bekritiseerd op grond van de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan wegens het niet ter inzage zijn ten gemeentehuize van de als niet-normatief aangewezen gedeelten ervan...*”.

Hieruit volgt dat administratieve handelingen, zoals de bestreden beslissing, die na de inwerkingtreding van het decreet van 22 december 1993 zijn gesteld, niet meer kunnen worden bekritiseerd op grond van de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan wegens gebrekkige bekendmaking van de niet-normatieve delen.

Tussen het decreetaal ingrijpen via de reeds vermelde decreetswijziging van 22 december 1993 en het reeds vermelde besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1994 en artikel 5.1.3, §2 VCRO (en ook artikel 4.2.14, §2 VCRO) bestaat er geen verband dat met zich zou meebrengen dat de inwerkingtreding van een vermeend gebrekkig bekend gemaakt gewestplan altijd moet vooruit geschoven worden naar de datum van 24 maart 1994, zijnde de inwerkingtreding van het besluit van 23 februari 1994.

Het decreet van 22 december 1993, dat artikel 108 in het coördinatiedecreet invoegde, heeft voor alle gewestplannen die definitief vastgesteld waren vóór 1 januari 1994, de nieuwe regeling van toepassing verklaard. Dit brengt met zich mee dat de oorspronkelijke (eerste) datum van inwerkingtreding van deze gewestplannen niet meer voor kritiek vatbaar is voor rechtshandelingen die gesteld worden na de inwerkingtreding van dit decreet.

4.3

Op grond van voormelde overwegingen, en in het bijzonder de duidelijke tekst van artikel 5.1.3, §2 VCRO en de memorie van toelichting, volgt dat de decreetgever geenszins de bedoeling had om

als datum van 'eerste inwerkingtreding' van het gewestplan een andere datum te nemen dan de vijftiende dag na de publicatie van het koninklijk besluit tot definitieve vaststelling van het gewestplan in het Belgisch Staatsblad.

De stelling van de verzoekende partij dat de gewestplannen bijgevolg pas in werking treden op 24 maart 1994, de datum waarop het volstond om enkel de normatieve gedeelten ter inzage in de gemeentehuizen te leggen kan dus niet worden gevolgd.

Het ter zake geldende gewestplan Antwerpen werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, dat bij uittreksel werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 25 oktober 1979. Het gewestplan is op 9 november 1979 in werking getreden (in de zin van artikel 5.1.3, §2 VCRO), met name 15 dagen na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Het middel wordt verworpen.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert in dit middel de schending aan van artikel 4.2.14, §2 VCRO, artikel 5.1.3, §2 VCRO, artikel 4.1.1, 3° VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids-, en motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte het gewoonlijk gebruik van het perceel voor de opslag van materialen, materieel en grond niet aanziet als een constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO. Zij stelt dat de verwerende partij tot deze conclusie komt omdat de grond die wordt opgeslagen, zou worden verzet, waardoor de grond niet bestemd zou zijn om er te blijven liggen.

De verzoekende partij houdt voor dat het gewoonlijk gebruiken van de grond ter zake wel kan worden beschouwd als constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO. Zij licht toe dat sinds het begin van de jaren 1970 er zowel grond (zavelgrond, teelaarde en aanvulgrond) als voertuigen voor grondtransport op het perceel wordt geplaatst. Deze constructies hebben de bedoeling om voor bepaalde tijd ter plaatse te blijven staan. Deze constructies zijn aan de grond bevestigd en de VCRO vereist niet dat de constructies uit duurzame materialen moeten bestaan. Het doorslaggevend criterium is of ze bestemd zijn om voor bepaalde tijd ter plaatse te blijven staan, ook al kunnen de goederen uit elkaar genomen worden of verplaatst worden. Aan de hand van getuigenverklaringen tracht de verzoekende partij aan te tonen dat de voormelde constructies sinds begin jaren 1970 aanwezig zijn op het perceel, ten dienste van de eenmanszaak van de verzoekende partij.

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar het vernietigingsarrest van de Raad van 3 maart 2015. Zij benadrukt dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat de aanvraag niet enkel de opslag van grond betreft, maar ook het opslaan van allerlei materiaal en materieel en er dus wel sprake is van een constructie overeenkomstig artikel 4.1.1, 3° VCRO. De bestreden beslissing schendt dus ook het gezag van gewijsde van dit vernietigingsarrest van de Raad.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partij bij dit middel. Zij werpt op dat zelfs al zou de Raad oordelen dat de aanvraag een constructie is, de verzoekende partij zich toch niet op het vermoeden van vergunning kan beroepen en verwijst daarvoor naar de overwegingen in de weigeringsbeslissing.

Ten gronde stelt de verwerende partij dat het aangevraagde hoe dan ook geen constructie is in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO. Zij begint haar uiteenzetting met het onderscheid dat wordt gemaakt in artikel 4.2.1, 1° VCRO dat handelt over het oprichten van een constructie en artikel 4.2.1, 5° VCRO dat handelt over het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen of van allerlei materialen, materiaal of afval. Zij licht verder toe dat ten tijde van de Stedenbouwwet van 1962 het gewoonlijk gebruik van een grond voor het opslaan van materiaal en materieel niet eens was opgenomen in artikel 44 van de Stedenbouwwet. Het opslaan van materiaal en materieel is slechts bij de invoering van artikel 99 in het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO) van 18 mei 1999 vergunningsplichtig geworden. Het was volgens de verwerende partij en is nog steeds de bedoeling van de decreetgever om een onderscheid te maken tussen het gewoonlijk gebruik van een perceel voor bijvoorbeeld het opslaan van materiaal en materieel en het oprichten van een constructie in het algemeen.

De verwerende partij leidt uit de lezing van artikel 4.1.1, 3° VCRO af dat het doorslaggevend criterium om van een constructie te kunnen spreken is of ze *“bestemd zijn om ter plaatse te blijven staan of liggen”*. Ter zake is de grond hiervoor niet bestemd want zij wordt aan- en afgevoerd. Hetzelfde geldt voor het gewoonlijk gebruik van de machines en voertuigen die in het kader van de bedrijfsactiviteiten constant op- en afrijden voor het aan- en afvoeren van de grondpartijen. Er kan dan ook onmogelijk sprake zijn van een functionele verharding.

De verwerende partij verwijst nog naar het ingewonnen advies bij een stedenbouwkundig inspecteur bij het agentschap Inspectie RWO en het gegeven dat haar standpunt wordt bijgetreden door rechtspraak en rechtsleer. Zij kan de interpretatie die de Raad in het vernietigingsarrest heeft gegeven, niet bijtreden.

Zo verwijst zij naar een arrest van de Raad waar het decretaal vermoeden van vergunning wel van toepassing was aangezien het gewoonlijk gebruik gepaard ging met een verharding. Dit arrest is volgens haar een normale toepassing van het vermoeden van vergunning op een constructie. In het voorliggend geval is er geen sprake van een verharding of een gebouw en kan het vermoeden van vergunning voor constructies niet toegepast worden.

3.

De verzoekende partij weerlegt de exceptie van de verwerende partij en stelt dat de gegrondheid van het middel tot de vernietiging van de bestreden beslissing leidt wat haar tot voordeel strekt.

Zij benadrukt in haar wederantwoordnota dat de argumentatie van de verwerende partij in de antwoordnota ertoe strekt om het vernietigingsarrest van de Raad in vraag te stellen wat een flagrante schending uitmaakt van het gezag van gewijsde en de scheiding der machten en de rechtsstaat. Het debat over de vraag of de handelingen als een constructie moeten worden beschouwd is reeds definitief beslecht in het arrest van 3 maart 2015.

Ondergeschikt verzoekt de verzoekende partij om prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof inzake de ongrondwettigheid van artikel 4.2.14, §2 en 5.1.3, §2 VCRO.

4.

De verwerende partij voegt in haar laatste nota nog toe dat de interpretatie van de feitelijke toedracht die door de Raad wordt gegeven om te besluiten dat er sprake zou zijn van een constructie in het vernietigingsarrest van 3 maart 2015 niet kan gevolgd worden. De tweede voorwaarde van artikel 4.1.1, 3° VCRO *“bestemd zijn om ter plaatse te blijven staan of liggen”* wordt niet in rekening genomen.

Zij stelt dat de verzoekende partij geen kritiek formuleert op dit doorslaggevend motief en dat het middel dan ook manifest onontvankelijk bij gebrek aan belang. Dergelijk weigeringsmotief is volgens de verwerende partij voldoende om de gevraagde registratie niet toe te staan zodat alle andere weigeringsmotieven (zoals uiteengezet in het tweede middel) louter overtoollig zijn.

De grondwettigheidskritiek die de verzoekende partij uit in haar wederantwoordnota komt volgens de verwerende partij te laat. Niets belette de verzoekende partij om die kritiek reeds in haar verzoekschrift te formuleren. Ondergeschikt meent zij dat door de verzoekende partij geen vorm van discriminatie wordt aangetoond. De verzoekende partij heeft evenmin een belang bij het stellen van de prejudiciële vragen, aangezien in het tweede middel wordt aangetoond dat de verzoekende partij zich hoe dan ook niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in essentie in dit middel aan dat de verwerende partij ten onrechte het gewoonlijk gebruik van het perceel voor de opslag van materialen, materieel en grond niet kwalificeert als een constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO.

2.

De aanvraag betreft het verzoek van 11 juni 2012 tot opname in het vergunningenregister van *“het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerhande materialen en materieel in het kader van de bedrijfsactiviteiten van Godrie”*. De bedrijfsactiviteiten in dit verzoek worden omschreven als “grondverzet, opslag van teelaarde, aanvulgrond en zavelgrond, stallen voertuigen zoals graafmachines, wiellader en voertuigen voor grondtransport.

Ook in haar herstelbeslissing is de verwerende partij van oordeel dat het *“gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerhande materiaal en materieel”* niet als constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO kan beschouwd worden.

De Raad verwijst naar zijn vernietigingsarrest van 3 maart 2015. Gelet op de aanhoudende discussie omtrent voormelde kwalificatie herhaalt de Raad wat reeds aan bod kwam in zijn vernietigingsarrest van 3 maart 2015. De Raad bemerkt tevens dat de verwerende partij dit vernietigingsarrest niet bestreden heeft met een cassatieberoep bij de Raad van State, zodat het arrest van 3 maart 2015 gezag van gewijsde heeft.

3.

3.1

Artikel 4.1.1, 3° VCRO definieert een ‘constructie’ als volgt:

“een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, een publiciteitsinrichting of uithangbord, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter

plaatsen te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds.”

Volgens de memorie van toelichting wordt het begrip ‘constructie’ ingevoerd *“als generieke term voor gebouwen, bouwwerken, vaste inrichtingen, verhardingen, publiciteitsinrichtingen of uithangborden”* (Parl.St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 85). De memorie verwijst hierbij naar artikel 99, §1, eerste lid 1° en 8° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO).

Artikel 99, §1, tweede lid DRO bepaalde onder meer dat onder bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen, zoals bedoeld in het eerste lid, 1°, ook het functioneel samenbrengen van materialen wordt verstaan waardoor een vaste inrichting of constructie ontstaat.

Het begrip ‘constructie’ mag dus niet beperkend worden opgevat.

In zijn vernietigingsarrest van 3 maart 2015 heeft de Raad uitdrukkelijk het volgende overwogen:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat “een grond gewoonlijk gebruiken voor het opslaan van grond” geen constructie is. In de beoordeling worden echter geen redenen aangegeven waarom dit geen constructie zou zijn.

De Raad oordeelt dat het steeds op dezelfde wijze stapelen van materialen (teelaarde, aanvulgrond en zavelgrond) en het stallen van voertuigen op het betrokken perceel voor de bedrijfsvoering van de verzoekende partij, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan worden beschouwd als een vaste inrichting en dus als een constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO.”

De verwerende partij is er in haar beoordeling dan ook onterecht van uitgegaan dat het aangevraagde geen constructie betreft.”

3.2

De voorliggende bestreden (herstel)beslissing motiveert de kwalificatie van de aanvraag als volgt:

“De Raad (...) oordeelde dat de opname niet geweigerd kan worden op basis van een niet gemotiveerde bewering dat het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materiaal en materiaal geen constructie is.

...

In de motivatienota wordt gesteld dat dhr Godrie sedert 1 november 1975 de éénmanszaak inzake bouwrijp maken van gronden, m.i.v. grondverzet heeft. Dit impliceert dat de grond die op het terrein ligt verzet (aan- en afgevoerd) worden. de grond is dus niet bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen. Het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerlei materialen en materieel zoals door het bedrijf van dhr Godrie wordt uitgeoefend beantwoord dus niet aan de definitie van een constructie zoals bepaalt in art 4.1.1, §3 van de VCRO. In deze definitie is immers expliciet opgenomen ‘bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen’.

...”

3.3

De Raad leidt hieruit af dat de verwerende partij kennelijk vanuit een onvolledige lezing van het vernietigingsarrest vertrekt. De Raad heeft in dit arrest niet enkel geoordeeld dat de vorige beslissing geen redenen bevatte waarom de aanvraag geen constructie is, maar bovendien zelf de beoordeling gemaakt dat het steeds op dezelfde wijze stapelen van materialen (teelaarde,

aanvulgrond en zavelgrond) en het stallen van voertuigen op het betrokken perceel voor de bedrijfsvoering van de verzoekende partij, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan beschouwd worden als een constructie in de zin van artikel 4.1.1, 3° VCRO.

De bestreden beslissing motiveert bijkomend dat de grond die op het terrein ligt verzet wordt en dus niet bestemd is om ter plaatse te blijven staan of liggen waardoor er niet voldaan is aan de definitie van een constructie.

De Raad kan het standpunt van de verwerende partij met haar beperkende interpretatie van de vereiste *“bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen”* niet volgen. Zoals de verzoekende partij aanvoert is het materieel en materiaal (grond en voertuigen) bestemd om voor een “bepaalde tijd” ter plaatse te blijven. De verwerende partij bekijkt de vereiste op korte termijn: de grond wordt verzet en de voertuigen verplaatsen zich, maar het gegeven dat het materieel en materiaal wijzigt of verplaatst doet echter geen afbreuk aan de bestemming die het heeft om voor een lange periode daar te blijven staan of liggen. Zoals blijkt uit de getuigenverklaringen die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd, wordt het perceel al over een ruime periode van tijd gebruikt om grond en voertuigen te stockeren.

4.

De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 3 maart 2015 miskent.

Het verweer dat de verwerende partij nu nog voert kan niet tegen het gezag van gewijsde van voormeld vernietigingsarrest ingaan.

Gelet op voorgaande vaststellingen bestaat er ook geen noodzaak tot het stellen van de door de verzoekende partij gesuggereerde prejudiciële vragen.

5.

Het middel kan evenwel niet tot vernietiging leiden.

Zoals reeds vastgesteld onder het tweede middel blijft het in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotief overeind, met name dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze het bewijs levert dat *“de huidige constructie dezelfde is als deze van de datum van inwerkingtreding van het gewestplan”*.

Waar de Raad weliswaar vaststelt dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie geeft aan de term ‘constructie’ en hiermee duidelijk het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 3 maart 2015 schendt, kan het hierover ingeroepen middel evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien een determinerend weigeringsmotief onverkort blijft gelden.

Het middel dient in die zin bekeken, dan ook te worden verworpen.

VI. KOSTEN

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 december 2017 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS